

Postman: Doğrusunu isterseniz beğeniyordum, ama ben bunu insanların televizyonu yanlış okumalarının bir örneği olarak aktarıyorum. Zihinleri kitapla şekillenen insanlar böyle bir programı anlayamazlar, çünkü onu edebi ölçülerle değerlendirmeye kalkarlar. Ben *Charlie'nin Melekleri*'ni, programın baştan sona saçla ilgili olduğunu farkettiğim zaman anlamaya başladım.

Programın sonunda, Charlie'nin görüntüsüz sesinin meleklerle o bölümün neyden ibaret olduğunu açıkladığı iki dakikalık bir bölüm konduğunu hatırlar mısınız? Bana kalırsa bu diziyi eski İngiliz subaylarından oluşan bir ekip kaleme almıştır.

Paglia: *TV Guide*'de bir zamanlar, *Knots Landing*'deki (benim en beğendiğim program) kadın oyuncuların "saçlarıyla hareket ettikleri" belirtilmişti. Bunu çok sevdim! Biliyorsunuz, pembe diziler de aslında saçla ilgilidir. Tamamen paganca-güzelliğe tapma. Farrah Fawcett'in *Charlie'nin Melekleri*'ndeki saç biçimine bugün bile Amerika'nın her alışveriş merkezinde rastlanabileceğinin farkında mısınız? Bu dizi on yıldır yayından kalkmış olsa bile, bugüne kadar süren inanılmaz bir etkisi oldu. Farrah ondan sonra da kavgacı kadın rollerine çıktı, ama 70'li yıllardaki saç stili Amerikan liselerindeki erkek düşkünün genç kızlara egemen olan bakışı yansıtmaktadır. Gerçekten korkunç.

Postman: Popüler kültürün görsel imgelerle ifade edilmesinin etkisi üzerinde anlaşıyoruz. Herkesin kendi kültürünü savunma hakkı var ve eminim benim değer verdiğim kültürün bir bedeli de olacak. Benimkiler dumura uğramışken, sizin sinir sisteminiz son derece canlı. Peki, bir de benim geleneğime ve neler başarmış olduğuna bakalım. 1776'da Thomas Paine'nin *Common Sense*'inin, en ihtiyatlı tahminlerle bile 300.000 adet satıldığını hatırlayın. Bunun bugünkü karşılığı 30 milyonluk bir satıştır -günümüzde sadece Danielle Steel'in ya da Tom Wolfe'un yakalayabildiği bir başarı. Camille, bu daha gelişkin duyarlılık için bir bedel ödeyeceğimizi düşünüyor musun?

duğu belirtiliyor. Ancak bu, insanların gerçekten kitap okudukları anlamına gelir mi? Politik ve edebî kitapları okuyorlar mıydı? Yoksa sadece isimlerinin altına imza mı atabiliyorlardı? Sizin çizdiğiniz okur yazar oranının yüksek olduğu bir ondokuzuncu yüzyıl portresi, sıradan duygusal romanları, kadınlar için çıkarılan moda dergilerini ve ucuz western kitaplarını görmezlikten geliyor. Ülkemizin Aydınlanma deneyimi temelinde kurulduğu noktasında sizinle buluşuyorum. Amerikan Anayasası'nın çerçevesini çizenler gerçek entellektüellerdi. Gelgelelim benim kanım o yönde ki, sizin kitaplarınızda, özel bir momentin yakalandığı o döneme hak etmediği bir ağırlık verilmekte. Demek ki, şimdiki dönemi o zamanla (kültürel bilincin ve politik faaliyetin ileri boyutlarda olduğu o dönemle) karşılaştırsak, gerileme içinde olduğumuz sonucuna varmamız gerekir. Oysa belki de asıl dengeye esas şimdi kavuşmaktayız. Bence dünya şimdi nasılsa hep öyleydi.

Postman: Yüksek okur yazarlık oranının bir parça soyut bir dünya görüşü yarattığını ileri sürmekle haklı olduğunuz halde, o dönemin sadece özel bir moment olarak görülebileceğinden emin değilim. Bizim kültürümüz okur yazarlık için bir bedel ödedi ve bunun baştan aşağı değişip görsel bir kültüre dönüşmesi için de ödeyecek. Örneğin, kutsallık duygusunu hızla kaybetmekte olduğumuz gün gibi ortadadır. Ayetullah Humeyni'nin çoğu Amerikalıyı ya tam bir muamma ya da bir deli olarak etkilemesinin nedeni, onun gerçekte hakikaten dinsel bir kişilik olmasıdır. Ve biz bu tür insanların nasıl olabileceğini artık anlayabilmekten uzağız.

Paglia: Tamamen aynı fikirdeyim. Kaddafi günlerini ne zaman çadırında geçirse, Batı medyası bunun kıvrıp alay eder. İnanılmaz bir şey bu. Bedevi kültüründe çölün yüklendiği etik anlamı kimse anlamıyor! Bizim Walden Pond'umuz gibi. Medyadakiler *Lawrence of Arabia*'yı hiç seyretmemişler mi? Salman Rüşdi olayından çıkarılacak iki ders vardır. Birincisi, sanatsal özgürlük sadece demokratik Batı geleneğinde bir değer olarak kabul edilir. İkincisi, dünyadaki milyonlarca insanın gözünde din hâlâ bir ölüm kalım meselesidir.